

Gyémántok foglalatban – kórustalálkozó és korálünnep

A *Fejér-komáromi Evangélikus Egyházmegye* minden évben szervez kórustalálkozót. 2013. október 13-án viszont nem az eddig megszokott keretek között gyűltek össze a gyülekezeti énekkarok tagjai és az érdeklődők az **oroszlányi evangélikus templomban**. Az idei alkalom egyben KORÁLÜNNEP is volt.

Egyházunk *Reformációi Emlékbizottsága* tűzte ki azt a célt, hogy 2017-ig, a reformáció ötszázadik évfordulójáig minden évben rendezzünk egy korálünnepet a bizottság támogatásával. Ennek lényege, hogy minél többen értékes zenét énekeljenek (a reformáció egyik nagy eredménye ugyanis, hogy a gyülekezeti éneket – más néven korált – az istentisztelet szerves részévé tette).

A bevezető orgonamű – *Tabajdi Ádám* zeneakadémiai hallgató előadásában *Robert Schumann C-dúr vázлата* – után *Szebik Attila* székesfehérvári kántor, az egyházmegye zenei megbízottja, a találkozó fő szervezője köszöntötte az egybegyűlteket. *Dr. Ecsedi Zsuzsanna* budahegyvidéki kántor, a fóti *Kántorképző Intézet* tudományos munkatársa az – idén harmadik alkalommal megvalósuló – korálünnep létrejöttéről számolt be; majd az énekek előtt szólt azok keletkezéséről, jellemzőiről, a szerzőkről és feldolgozásokról.

A korálok versszakonként változó kíséretében a *Lajoskomáromi Fúvószenekar* révfúvósai – vezetőjük *Decmann Erzsébet* –, vonóegyüttes és orgona vett részt.

Az *Öröm van nálad* (EÉ 364) *Giovanni Gastoldi* harmonizálásában szólalt meg (ő az eredetileg világi dallam szerzője is). A tempót és a karaktert (a reneszánsz tánc érzetét) a csörgődob adta meg.

Farkas Etelka oroszlányi lelkész a 103. zsoltár imádkozásával vezetett tovább a következő énekre.

Az *Áldjad, én lelkem, a dicsőség örök Királyát* (EÉ 57) ugyanis a 103. zsoltár parafrázisa. *Helmut Walcha* barokk stílusra emlékeztető korákantátájában – melyet *Szebik Attila* vezényelt – úgy szólal meg az ismerős ének, mintha egy ékszert látnánk, ahol a hangszeres anyag a foglalat, a korál pedig a gyémánt.

A *Ki dolgát mind az Úrra hagyja* (EÉ 331) *Georg Neumark* szövege és dallama. Az ének első, negyedik és ötödik versszaka – *Ecsedi Zsuzsanna* vezényletével – *Neumark* harmonizálásában

hangzott el; míg a második strófa *Johann Sebastian Bach*, a harmadik pedig *Felix Mendelssohn Bartholdy* zenéjével. Így átélhetővé vált a karakterkülönbség az eredeti táncos, hármas lüktetésű verzió és a kiegyenlített ritmusú, páros metrumú változatok között.

A szervezők ötlete nyomán *Farkas Etelka* áhítata a *Ki dolgát mind az Úrra hagyja* énekre épült (ezt nevezik Liedpredigtnek).

Ki dolgát mind az Úrra hagyja, És benne bízik szüntelen,

Azt ő megőrzi és megtartja Sok földi bajban, ínségben.

Aki az Úrban bízva jár, Homokra az nem épít már.

A **már** szóból kiindulva és visszafelé haladva bontotta ki a lelkész a szöveg üzenetét. Ha akkor **már nem**, az azt jelenti, hogy **eddig** homokra építettünk. Mit jelent ez a mindennapokban? Miért teszünk ilyen önsorsrontó dolgot? Mit érzünk megbízható alapnak; mitől tűnik valami stabilnak, más meg ingatagnak? Rá tudjuk-e **bízni** magunkat valóban teljes **bizalommal** Istenre?

A **biztató** igehirdetés után húsvéti ének következett.

A *Mind jöjjetek, örvendjete*k középkori eredetű kanciót a *Gyülekezeti liturgikus könyv*nek köszönhetően ismerhettük meg (GyLK 814). Az ének elindította *Szebik Attila* fantáziáját: többféle feldolgozást írt a versszakokra (rézfúvós előjátékot, vegyes kari, férfikari és női kari verziót is). Az irányítást most *Decmann Erzsébet* vállalta.

A *Mondjatok dicséretet* (EÉ 276) régi magyar hálaadó énekre *Gárdonyi Zoltán* írt nagyszabású feldolgozást. Itt a gyémánt – a korál – foglalata egy szimfóniaszerű orgonaszólam, amelyet *Tabajdi Ádám* játszott. A művet *Milán Zoltánné*, az orosz lányi énekkar karnagya vezényelte.

Farkas Etelka a záró imádságban összefoglalta a kórustalálkozó kéréseit, könyörgését, hálaadását.

A Miatyánk és az áldás után még egy esti ének következett hazavezető imádságként.

A *Már kihunyt a szép nap fénye* (GyLK 794) a reformáció korabeli német korálok gyöngyszeme. Dallama és harmonizálása is *Melchior Vulpius*tól származik. *Szebik Attila* vezényletével fokozatosan halkulva szólalt meg az ének négy versszaka, olyan csöndet és békét teremtve a jelenlévők lelkében, hogy a kivonulás teljes csendben ment végbe.

A korálünnepeket követően terített asztalok mellett folytatódott az örömteli együttlét, gazdagon megajándékozva a résztvevőket testi javakkal és baráti beszélgetésekkel.

Ecsedi Zsuzsa